

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πουχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γίν εδρεύουμν των Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθειάς πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτ' ὡ φρ ἄ γ κα εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δ ε κ α φ ρ ὶ ἄ γ κα και 'σ τ ὀ χ ε ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπέξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλην.

Τοῦ Μαρτίου δεκαεξή,
νέος ὠθαυρός θὰ τρέξῃ.

Πενήντα κι' ἔξη σὺν ἑπτακόσα
και πείνα πλούτου βουλιμῶσα.

Φαδουλῆς και Περιελῆτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκείτος.

Γιὰ θεσκαυρός ἀγκομαχῶ,
κι' ἦχος ὄξιν τρομπέτας
ζυπηζ και πάλι τὴν ἠχῶ
τοῦ δάσσου τῆς Κινέτας.

Φ.—Πῶμα λοιπὸν 'στὰ Μίγχαρ, βρὲ Περιελῆ ψωρίτη,
μὲ τὴν κυρίαν Σταύρακι και μὲ τὸν Χρυσάτην.
Π.—Ἐμπρός, γιατί γαζέουμας... γαλῆ τὸ ριζικό μου...
ξεκίνα μὲ τὸ σπῆτι σου κι' ἐγὼ μὲ τὸ 'δικό μου,
και πῶμ' ἐκεῖ σχμελικῶς μ' ἄξινιας και μὲ φταρίνα
τοῦ παναρχαίου θεσκαυρῶ νὰ βροῦμα τὰ πιθάρικα.

Και βλέπω κόσμο νὰ χυμῆ
πέζ' ο και καββαλάρη...
πάρε μαζὶ και ταρμαῖ
και κόκκινο χαβζάρι,

Φ.— Αἰῶνων ἀναπαρχαδιῶ
μὰς ἔγινε κουνούπι,
κι' ἄς πῶμα τώρα, βρὲ παιδιῶ,
γιὰ νάβρωμα τὸ κρούπι.

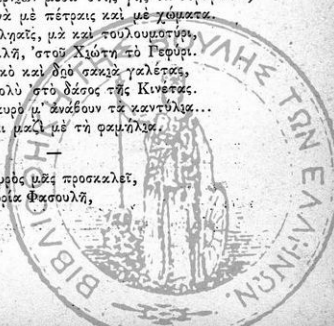
κι' ἂν βοηθῆς ἡ τύχη μας κανένα κρούπι νάβρω,
παραίτησε τὸ κόκκινο και ρίζου μὲς 'στὸ μαῦρο,
κι' ἂν εὔρω κι' ἄλλο δεῦτερο τῶρίνω χάρισμα σου...
πῆγινε τώρα, Περιελῆ, κι' ἄμεσως ἐτοιμάσου.

'Τὴ μετὰ τῆς Σταύρακι,
θεσκαυροφάγον γένος,
νὰ πιάσωμα τὸν λαύρακι,
ποῦναί 'στὴ γῆ κρομμίνος.

Δὲν εἶναι τούτα χωρατὰ...
πάρε και κρού φαγητὰ,
κι' ἄς τρώμα και χροῦπινα
ὡς νὰ βρεθῶν τὰ κρούπινα.

'Ακούω κτύπους σκεπαρηνῶν μέσ' στῆς γῆς τὰ στρώμακα,
και γύρω γίνονται βουναὶ μὲ πέτρας και μὲ γόμακα.
Πάρε και κάμπουσας ἐληνάς, μὲ και τουλουμαστῆρι,
κι' ὄρεβουρ, βρὲ Περιελῆ, 'στοῦ Χιωτῆ τὸ Γεφύρι.
Μὲ πάρε γιὰ καλὸ κακὸ και δὴθ' σκιζὰ γαλέτας,
κι' ὄρεβουρ μετ' οὐ πολὺ 'στὸ δάσος τῆς Κινέτας.
Γι' αὐτὸν τὸν νέο θεσκαυρῶ μ' ἀνάβου τὰ καντόλια...
περίμενέ με κι' ἔρχομαι μαζὶ μὲ τὴ φαμάλινα.

'Ο θεσκαυρός μὰς προσκαλεῖ,
σῆχω, κυρία Φαδουλῆ,

κι' ἂν θέλγες ὅστις Σαρακοστής τὴν νῆστεα ἢ ἀπακρέψωμε
πᾶμε κι' ἐμεῖς φαμελιῶς τὰ κίουπικ νὰ γυρέψωμε.

Μονάχα μὲ τῆς ἀπαυτίας δὲν βάφουμε κουκούλια
καὶ δὲν ἀνοίγουμε μορζιμα...
φορῶστε καὶ ὅτ' οὐλο μακρὰ μικρὰ μικρὰ σκαούλια
νὰ βάλωμε τῆς λίρικας.

Κανεῖς ἀργὸς μὴν κάθεται τὰ νύχτα του νὰ ζῶνη,
κι' ἄς πάρη μὴν ἀζῖνη,
καὶ μὲς ὅτ' ἄσος τὸ πυκνὸν κινούμενος ἄς τρέξη...
πάρτε κι' ὀμπρέλικας τῆς βροχῆς γκατὶ ἔμπορεῖ νὰ βρέξη.

Ἄς πάθωμε γὰρ ἠθασκουρὸς πολὺ παραζυσιμὸ,
κι' ὄρσε μὲς ὅτ' ὀν περιφωμὸ Προῦπολοισμὸ.
Ἄς βγάλη καὶ περισίωμα κι' ἔλληεμα κι' ὄ, τὴ θέλει.
πεντάρα μὴ ἄς μέλη.
Νᾶναι καλὰ, μωρὲ παιδιὰ, τὰ κίουπικ τὰ χωμένα,
κι' ὄρσε ὅτ' ἀπερσιωμάτα τρεῖς μούτζικας κι' ἀπὸ μὲνζ.

Ἐδῶ μὲ ἴλιγο σκάψιμο ἔμπορούμε νὰ πλουτίσωμε
καὶ πᾶμε ὅτ' ἂν Ἀμέρικα τὴν τύχη νὰ ζητήσωμε,
μέσα σ' αὐτὰ τὰ πάτρια τῶν ἠθασκουρῶν εἰδῆρη
βλαξὶ κρυμμένο βρίσκαται τοῦ κόσμου τὸ χρυσάρι,
ἐδῶ ἔμπροστὰ μας ἔχομε τοῦ πλούτου τὴν Ἀλάσκα,
κι' ἐμεῖς ἐστραβωθήκαμε... ὄτου! καὶ κακὴ μας φλάσκα.

Ὁ Χρυσοφόρος παταχὸς ὑπὸ τὴν γῆν νὰ ρῆρ
καὶ τὰ μαλλὰ σου νὰ τραβῆς γὰρ τὸν Ρωμῆον τὰ χρέη,
νὰ ρέβεισι σὰν τὸν Ἥταν σαρκίαι καὶ ταρμάδες,
καὶ κατ' ἀνάγκην νηπευτικῆς
νυγῆμερὸν νὰ συζητῆς
μὲ τί λεπτὰ θὰ κᾶνωμε στρατεύματα κι' ἀρμάδες.

Σὰν μάτιμα γάτας μὲς ὅτ' ἡ γῆ ἄστραφτοῦν ἢ στερλίνας
καὶ σὺ ὅτους δρόμους νὰ κλωστῆς ἀλόγων καββαλίνας.
Ἐξῶ, μπακίρικας πρόστυχας, νικέλινα χρυσοτακ...
δὲν θὰ πηγαινῶ ὅτ' ἡ Βουλὴ νὰ βλέπω τὸν Πλατούτσα
τὴν ἀπαρτίαν νὰ μετρή... ὄτου καὶ ὅτ' Ἀπαρλεμάντα,
ποῦ κάθονται καὶ ζενυκτοῦν μὲ κουτουροῦ κουβέντα.

Ἐγὼ τραβῶ φαμελιῶς ἢ ἀνεύρω ἠθασκουρὸς
μέσα ὅτ' ἄσος τοῦ πυκνοῦ τὰ χρυσοφόρα στρώματα,
καὶ τοὺς ἀγρῦνους παραιτὸν κράτους μᾶς ρουρῶς
νὰ ρουχαλιζῶμε εὐτυχεῖς ἕως ὅτ' ἔφημερῶματα.

Ἐμπρός, κυρία Φασουλή,
μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.

Πᾶμε... Μαρία, Θόδωρε, κλειστέ καλὰ τὸ σπῆτι...
μὲς περιμέν' ἢ Σταύρακα μετὰ τοῦ Χρυσίτη...
Θεὰ τῆς τύχης, σύντρεφε κι' ἐμὲ τὸν φαμελιτῆ.

(Ἐἶπεν αὐτὰ, κι' αὐτοστίγμει φεύγει τὸ κερζῆναι
καὶ ὅτ' ἂν Κινέτα φθάνει,
καὶ βρισκῶν καὶ τὸν Περικλῆ μὲ μούτσουνα γὰρ κλάψιμο,
καὶ πέρνου τῆς ἀζῖνας τῶν κι' ἀρχίζουσε τὸ σκάψιμο.)

Ὁ Φασ. — Ὡ! νὰ τὸ δάσος τοῦ χρυσοῦ, μὰ νὰ καὶ τὸ βουνό,
νὰ κι' ἢ κυρία Σταύρακα μὲ τὸν Διαμάσκινῶ.

Ἴδου καὶ χωροφύλακες, πειζῶν καὶ ἐρίππων σπειρατ,
κι' ὁ Χρυσάτης παραιτὸν καὶ πᾶθος χρυσοθήρα.
Ἐδῶ τὴν εὐτυχίαν μᾶς ὅτ' ἀνεύρωμεν ἄσος...
ὅς ὅσο πάντα τυχερὸς αὐτὸς ὁ θεὸς τῶπος,
κι' ἔκεινος ποῦ τὸν παρῆλθον ἔγω τοὺς τακάνῶ,
καὶ πέρνω τὸ ἀσπέρνι μου καὶ πέτρικας σπερκερῶ.

Ὡ Πατρί, Ἑλλάς μου σὺ,
μοῖρα σοῦ γράψε χρυσὴ
νᾶχης πλούτους ἀμωθήτους μὲς ὅτ' ἡ γῆ, τὰ μακρὰ ὄστερα
καὶ μωρλοῦρικα Κουβέρνα.
Χαῖρε, πότικα Πατρί μου, ποῦχες ἀπὸ πάνω φεῖρικας
κι' ἀπὸ κάτω κρῖβεις λίρικας.

Ἐμπρός, παιδιὰ μου, σκάβετε
καὶ ἠθασκουρὸς ζεθάβετε,
καὶ μόνον ἐν ἀνακαρτίς κι' ἴδου τοῦ προσώπου μᾶς
θὰ βροῦμε τὴν ἀνταμοιβὴν τοῦ μόχου καὶ τοῦ κόπου μᾶς.

Πρῶτα θὰ βροῦμ' ἕνα στακνὴ, κι' ἂν σκάψωμε βαθύτερα
θὰ βροῦμε κι' ἄλλα δῶ στακνὰ τοῦ πρώτου μεγαλήτερα.
Ἴδου τὸ πρῶτο!... τί χαρὴ!... μὰ τί στακνὴ θυμασίο!...
μ' αὐτὸ θὰ πέρνωμε νερὸ μὲς ἀπὸ τὸ θριάσιο.

Ὁ Περ. — Τώρα κ' ἀτάλαξ καὶ ἐγὼ τοῦ ἠθασκουρὸ τὴν γλῶ-
κκα... [κα...]

κυττάξτε ἕνα πέταλο κι' ἕνα καρρὶ ποῦ βρῆκα.
Ὁ Φασ. — Μὰ νὰ δώρησ' ὅτ' ἕνα καρρὶ κι' ἄλλη μὰ ὅτ' πέταλο,
καὶ ζανάκαφες βλαξὶς μῆπως εὐρῆς μέταλλο.

Ὁ Π. — Γὰρ δώστε μου, παρακαλῶ, καμμιὰ μεγάλη τσάπα.

Ὁ Π. — Νὰ δύο παλποσάρουχα καὶ μίνα παλποκάπα.

Ὁ Φ. — Αὐτὸ βεβίως εὐρηκα δὲν φαίνεται τυχαῖον,
θῆναι μεγάλα λειψάνα Σταυρατεῶν ἀρχαίων.

Ὁ Π. — Ἴδου καὶ κόκαλα μικρὰ σὰν κότας καὶ σὰν χῆνας.
Ὁ Φ. — Αὐς τὰ τοῦ Γκιούλ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ ψόφησε τῆς
[πῆνας]

Ὁ Π. — Μὰ πὼς βρεθήκαμε κι' αὐτὰ μὲς ὅτ' ἄσος τᾶχα;

Ὁ Φ. — Ἰσως κανέν' ἀπόσπασμα νὰ πέρσσε, βρὲ γάχα.

Ὁ Π. — Βλέπω δὲ ὄζιλον σπαθὴ μὲς ὅτους πετροῦδες βρά-
[χους]

Ὁ Φ. — Πάρτε γὰρ νὰ τὰ δάσωμε ὅτους νέους μονομάχους.

Ὁ Φ. — Κᾶτι μῆριξε τὸ σκυλί...

Ὁ Φ. — Τί λές; ριγὼ καὶ ροῖτω.

Ὁ Π. — Εἶν' ἕνα βρωμοκάνητο... πὼς ζερεῖ τῖνος ἦτο;

Γὰρ κτυττάξτε τὸ, Φασουλή... δὲν ἔχει δῆλο γράμματα.

Ὁ Φ. — Περιεργὸ πὼς βρισκομε τόσα σπουδαῖα πράγματα.

Ὁ Π. — Κρίμα ποῦ δὲν ὀρίζεται χάριν τῆς ἱστορίας

ὁ χρόνος τῆς κατασκευῆς μετὰ λεπτομερείας.

Ὁ Φ. — Ἀλλοίμονο, βρὲ Περικλῆ... τὰ κλέη μᾶς τὰθᾶνκα

δὲν μᾶς ἀφίνουσι τίποτα παρὰ κατρολοκάνκατα.

Ὁ Φ. — Ἀπέλαμα, κουράττικα, καὶ ρίγνω τὸ τσάπι.

Ὁ Φ. — Ἄμμ' ἔτσι δὲν θὰ κᾶνωμε καθλοῦ προκοπή.

Σὰν τὴν κυριαν Σταύρακα φανοῦ καὶ σὺ γενναία

κι' ἀνάσκαπτε κι' ἐδῶ κι' ἄλλου,

κοπίαιε κι' ἐπιμελεῖ

ἐρῶσον εἶσαι νέε.

Ἐτὸ δάσος τὸ πυκνοῦτον, καθὼς πολλοὶ γνωρίζου,
βεβίως κρῖβεται χρωσί...
μὴν ἀποκάμετε ποσῶ,

και μάθετε πώς τὸν γαμπρὸ ὅτ' ὀ τέλος τὸν ζουρίζουν.
Σὰς βεβαίῳ πὼς ἄργηρα σὲ πλούτηθ' ἀ τρυφήσωμε,
τὸν γαίδαρο τὸν φάγαμε και τὴν οὐρὰ θ' ἀρήσωμε;

“Ἄς μὴ μὰς λείψῃ δράσεως και ἔχλου πρόθυμια,
σκάψτε γὰρ νὰ πλουτίσωμε τοῦ Στόλου τὰ Ταμεῖα,
νὰ λείψουν ἔρανοι δραχμῆς και ἀστειται προσφοραὶ
και παραστάσεις και χοροὶ και τὰλλα τὰ συνήθη,
και μοῖραι τοὺς Ὀκεανούς νὰ πλείσωμε τρομεραὶ,
νὰναι φοβέρ' ἀδίακοπη ὅτ' ὠν ἀστακῶν πὰ πλήθη.

Σκάψτε τῆς γῆς τὰ σωθικὰ μὲ θεσασυρομανία
νὰ στείλωμε Σταυρακοτὸς μὲς ὅτῃ Μακεδονία,
σκάψτε νὰ κάνωμε στρατοὺς νὰ πάρωμε πτῆν Πόλι,
νὰ ἴδωμε τῇ Βασιλικῇ νὰ βάλῃ τὸ φακίλι,
νὰ διώσωμε τὸν ἐλεγχό, τὸ ξένο, τὸ προμπούρι,
ποῦ μὲ τὸν χαρτοπόλεμο μὰς ἴδωε κελεσφορί.

Ροδίζει ὅτῃν Ἀνατολή, ὅτῃν Πῆλοδο φημεράς,
σκάψτε γὰρ νὰ πλουτίσωμε

κι' ἀγάλματα νὰ στήσωμε
και ὅτῃν Παλαιολόγο μὰς και ὅτῃν Κολοκοτρώνη.

Μέσα σὲ τούτῃ τῇ μερῇ
βλέπω τὸν γέρο τοῦ Μωρηθ,
ποῦ γελαστός μὰς εὐλογεῖ, παιδιὰ μου ψαρολέα...
σκάψτε γὰρ νὰ τοῦ βάλωμε και περιεφραλαία.

Σκάβε και σὺ, βρε Περικλῆ, μὲ ἔχλον πατριωτοῦ,
νὰ γίνῃ κι' ἄλλος ἀνδρὶας καλλίτερος τοῦ πρώτου
ὅτῃν ἄλλο γέρο τοῦ Μωρηθ, ποῦ μὲ τῇν βεδιγκότα
γὰρ τοὺς θεσμούς ἀμύνηται και γὰρ τὰ καθεστῶτα.

Σκάψτε, σκαφτιμάδες ευγενεῖς, τὸ γαῖμα τὸ πατρίων
ἥρῳα νὰ ἀνέκουσῶμε τῶν τωριμῶν ἄρῳων.
Μὲς ὅτῃν Κινέτα σκάβετε, ὅτῃς Ἑλευθῆς κι' ἄλλοι,
νὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς ἀρῳοὶ τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
σκάψτε γὰρ νὰ ζαπλοσῶμε κι' ἐμεῖς ὅτῃς καναπέδες,
σκάψτε νὰ δίνωμε χορὸν μὲ δυνατοὺς αὐπετόδες,

και πάντα να συντρέχωμε την τάση δυστυχία
με κάλους φιλεθροπικούς, κλέβει και λαχίζει.

Σκάστε να γίνη πάτακος πανευρωπαϊκός,
σκάστε γιὰ νὰ πηγαίνουμε κι' έμεις ομαλικοί
εις τὴν Ξαν-Άδρια, τὴν Ρεζάν, και κλημενὶ κοκκίνα,
ποὺ πάθος ἔχει μέσα της νάβη και μίς 'στὴν πόλι μας,
νὰ πάρη πέτραις μερικαίς ἀπὸ τὸν Πικρὸνὸν
κι' εἰκοσιπέντε μετριαις ἀπὸ τὸ πορτοφύλι μας.
Σκάστε γιὰ νὰ μὴ χάσωμε τὸ λοῦτρο και'σὴ πλοῦτητων
και μόνο νὰ κερρώσωμε τὴ κίβλι μας 'στὸ μπόσφι των.

'Εκείν' ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ τὸν κάθη νοὺ πλανῶ
και κάνει και τὸν φρόνιμο νὰ πέρνη τὰ βουνα,
ἡ δὲ αὐτὴ τὸν θεσχυρῶν, ὅπου ποτε δὲν σβῶνει,
ἀνεψά λαῖος 'στοῦ Ρομῆος και δινετὸ γιγαίνει,
αὐτὴ μὰς ἔκανε στενὸ νὰ βρισκόμας τὸ σπῆτι μας
κι' ἔρχεται μὲ τὴν κίνισσα της και γαργαλῆ τὴ μύτη μας.

'Ο Π. — Πάψε νὰ λές, βρε Φισκούλη, και βρῆκα μίς πλάκα
μὲ κῆτι γράμματι στρυφνῶ...

'Ο Φ. — Γιὰ δός μου τιν, βρε βλάκα.
Φαίνεται πλῆξ προσητικὴ μὲ γράμματι ποὺ φρίττεις...
βεβίαιος κῆποιος τάχρηψε μετὰ Χριστὸν προφήτη.

'Ο Π. — Γιὰ 'πές μου, βρε ζωντοβόλο, μοποιεῖς νὰ τὰ δεχθῶ
[σῆς;

'Ο Φ. — Άκου τί λέν, και πρότεγε μὰ λέξι νὰ μὴ χάσης.

Τότε, ποὺ χρυσοκάνθαροι και θεσχυροκνεῖς
μὲς 'στὸ κηφο-Ρωμῆικο χρυσάρι θὰ σκορποῦνε,
ὁ Ντεληγιάννης ἔξερνα μὲ τοὺς ἐπιφρνεῖς
'στοῦ Καρκιάνου τοῦ Ψηλοῦ θὰ πῶνε νὰ τὰ ποῦνε,
κι' ἄφορ πολλὰ γιὰ τοὺς θεσμούς συνομιλήσουν πρώτα
θὰ πῶρουν τὸ τοῦ των και θὰ βουτοῦν πινατότα.

Μὲ τὸν μουγγὸ θὰ πάθουνε μεγάλη στενοχωρία
και θύρουνε τρεγάματα και τὸσα σῆρε κι' ἔλα,
κι' ὕστερα θὰ μαλλόσωνε και θὰ πηγαίνουν χωρῆξ
ἡ σκούρικαι, ἡ ρεπουμπλικαι, και τὰ Ψηλὰ κηπέλα.
Καὶ τότε θὰ λαλήσωνε τοῦ Μίστι τὰ πουλζῆ,
ποὺ 'στῆς Βουλῆς τὴν ὀροθὴ θὰ κτίσωνε φουλά.
Πατέρες ξανατρεῖτε 'στὰ νέκ τὰ νυκτέρικ,
προῖστε τῆς γλώσσας σας κι' ἔλατε και 'στὰ χέρια.
Πατέρες φιλοπῆτριδες, τοῦ κράτους πατερά,
σας κερταρετὶ τὸν ἀνθῆμων κουδέντα σοκρά.
Πάρτε μηχανοκῆθ δινετὴ, και μὲ ψυγῆ βρακμὸ
πηγαίνετε ν' ἀκούσετε Προῦπολιτισμὸ,
και σὰν ἀγγίσουν νύμερα κι' ἀτέλειστα μετριάματι,
ποὺ φέρουν γαμομαρῆματι,
ὀλίγον ὕπνου πάρτε κι' ἄριστοι σκαλοῦντε,
και πάλι δίπλα πάρτε το και ξανακοιμηθῆτε.

Τότε πατέρες ἄγρουνοι θὰ κάνουνε νῆνα νῆνα,
και δίπλα των μὲ φουερεθὸν θὰ στίε' ἡ ὀθλι κῆνικ,
μῆπως ἡ μύικαι τῆς Βουλῆς ζυπήσουν και πατάξουν
'στὰ μοστρα. τὰ σεβῆρικαι,
ποὺ θὰ κωμῶντ' ἐρῆρικαι,
και μὲ τοὺς κρότους τὸν πτερόν τοὺς ὕπνου των ταράξου.
Τότε πολλοὶ θὰ τυλιγοθῶν μὲς 'στὰ βραειὰ κηλῆ των,
θὰ βρῆνουν κεφαλῶν κηπιῶ

κι' ὄλο τὸ γένος Ὁ ἄγρουνη
μὲ τὰ ρουακηλῆ τῶν.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐπέδειξε τὴν πλάκα 'στοῦς φιλάτους
κι' αὐτοστιγματὶ τηλεγραφρεῖ πρὸς τὰς Ἀρχὰς τοῦ κράτους.)

Σκάπομεν ὄλοι γιγρόντες και πλήρες ευεξικαι,
κι' ἂν δὲν βρεθῆκαυν χημάτα,
πλὴν ἔχομεν ἔρμακα
ιστορικῆς εἴξης.

Τακροῦρικαι, στῆρικαι, κὸκακλαι, και δὲο παληὰ κανάτικαι,
σὰν τὸν Κυθῆρων τὸν Ἐρημὸν σπακμέναι σὲ κομμάτικαι,
κι' ἀνάγκη νὰ σταλοῦν κι' αὐτὰ 'στὴ Βιέννη, 'στὸ Παρίσι,
κῆν εἰς τὸν Στὸν, κῆν 'στὸν Ἄντρε, γιὰ νὰ τὰ συγκολληθῆ.

'Ολους μὰς παρημέθουσε τὸν θεσχυρῶν ἡ μέθη,
ἐν τούτοις μέχρι σήμερον τὸ κησὸφι δὲν εὐρέθη,
πλὴν ἀντ' ἐκείνου μίς πλῆξ ἔσχατως ἀνεσκόφη,
ποὺ προφητεῖκαις γράφει,
και προμηκτεῖται τῆς Βουλῆς τὰ τωρινὰ νυκτέρικαι
και λείει γιὰ τοὺς Βουλευτικὰς πῶς ὀθλοῦνε 'στὰ χέρια.

'Ελπίδας ὄλοι τρέφομεν γιὰ θεσχυροὺς μεγάλαις
κι' ἔχομεν δὲο πόνουκτα νὰ κλείσωμε τὸ μῆτι...
μὰ στείλετε τὸν Ἐρορον και τὰς ἀρχὰς τὰς ἄλλαις,
γικτι και τρίτο φαίνεται πῶς θὰ βρεθῆ κανάτι.
Αὐτὰ και μῆτι... Φισκούλη, σκαφτιζῆς τοῦ θεσχυροῦ
τῆς Ἀσκασιῆς Σταύρακῆ, κι' ἱπποτῆς τοῦ Σταχυροῦ.

**"Ἔγινε μὴ χαρὰ
κι' ἡ Λαζαναγοῦ.**

Κι' ἐλάλησε 'στὸν Δήμαρχο τράνη φωνὴ τοῦ Δήμου:
ζήτω λοιπὸν, Μερκουριε, γιὰ σου, καλὸ παιδί μου,
ποὺ πνεῦμα φῶσῆξες ζωῆς 'στὰ σάπικαι σωθῆκα μου
κι' ἐνὰ παλῆτι μοῦκτινες γιὰ τὰ λαχνηκῆ μου,
ποὺ θὰ σκαπῶνται σ' αὐτὸ τὸν κηπουρῶν τσακίρικαι
χειμῶνες κηλοκῆρικαι.

Γι' αὐτὸ γορὸ τρικουδερτο και ἐγὼ μαζὶ σου πῆνω
κι' ἰσθῶι μου Δήμαρχο σκοπεῖω νὰ σὲ κῆνω.

**Και κημποδῆς ποικιλίας,
μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίας.**

'Αν ταπεινὸν γρηματισμὸ μὰς δικτεῖρουν γρόνοι
μὴ λυπηθῆτε χημάτα γιὰ τὸν Κολοκοστῶνη.
Μὲς 'στὰς ἰοστερῶνας μας ἄς βῶθ κι' αὐτὸς κωνάκι
κι' ἄς στήσωμεν περιλάμπρον τὸν μέγαν Τουρισφῶνον...
τὰς προσηρῆς σας στείλετε 'στὸν κύριον Μονιῆκη,
τὸν Ἄντισκαγγελῶντα 'στὸν Ἄρειον τὸν Πάγον.

Τῶν Κυριῶν τὸ φύλλον, τὸ πλῆρες ευρωστίας,
ἔωρταπεν ἀγῶνα δεκαπενταετίας,
κι' ἔκει χρυσῆς σκαμπῆρικαις πολυς ἀφῆρς ἐγῆθη,
κι' ἦπει μὲ τὰ ρουστῆρικαι
κι' ὁ Φισκούλης σκαμπῆρικαι
και γηλιετῆρικαι πρὸς τὴν Παρρῶν εὐχῆθη.